

Henki &

elämä

Ripari kuuluu kesään

Jyväskylän
seurakunnan
lehti

13.6.2019 ■ numero 11

Tanssi
pyrkii
pintaan

► sivu 5

Lempi
leiskahti
Lehtisaassa

► sivut 8–9

Putterin
lento hivelee
silmää

► sivu 16

Rippikoulu kasvattaa

Ennen rippikouluun lähtöä suurimmalla osalla nuorista on ennakoluuloja ja negatiivinen asenne. Useimmiten tämä johtuu siitä, että nuoret luulevat rippikoulun sisältävän pelkästään uskontoon liittyviä asioita, vaikka näin ei ole. Myönnän, että itselläniikin oli ennakoluuloja riparia kohtaan, mutta harva niistä piti paikkansa. Rippikoulun loppuhuipennus on rippileiri, joka usein muuttaa nuorten mielipiteet täysin.

Omalla kohdallani rippileiri on ollut yksi tähänastisen elämäni parhaita kokemuksia. Leirillä tutustuin paremmin jo tuntemiini ihmisiin ja ryhmämme välille kehittyi hyvä yhteishenki. Tiesin ja tunsin kaikki omalla leirilläni olevat ihmiset, mutta olen kuullut ystäviltäni, että he ovat saaneet leireiltä paljon hyviä kavereita, joiden kanssa ovat edelleen tekemisissä.

Rippikoulun aikana opin tuntemaan itseni paljon paremmin. Erityisesti raamattutuntien syväiset kysymykset, joihin ei ole suoraa oikeaa vastausta, kehittivät ajatusmaailmaani ja saivat miettimään omia arvojeni ja vakaumuksiani. Myös itsetuntoni ja minäkuvani kehittivät parempaan suuntaan. Opin hyväksymään itseni. Siihen vaikutti osaltaan rippikoulun turvallinen ilmapiiri.

Oma kokemukseni rippileiristä inspiroi minua lähtemään isoseksä. Isosena olo on ollut vielä parempaa kuin rippikoululaisena. Isosen tehtävä leireillä on tärkeä. Tehtävänä on olla mahdollisimman kannustava ja esimerkillinen. Riparilla joutuu usein heittäytymään ja se voi olla joillekin vaikeaa varsinkin vieraiden ihmisten seurassa. Siksi on tärkeää, että isosen kannustaa ja rohkaisee leiriläisiä sekä heittäytyä itse. Tärkeintä isosen roolissa on hyväksyä muut ja kannustaa leiriläisiä olemaan juuri sellaisia kuin he ovat. Itse pyrin isosena leireillä levittämään positiivista asennetta, jotta jokaiselle jäisi hyviä muistoja riparista.

Toivoisin, että kaikilla rippikouluun lähtevillä olisi positiivinen asenne ja he antaisivat riparille mahdollisuuden. Parhaiten riparista saa asioita irti ja oppii itsestään, kun on avoin uusille kokemuksille ja uskaltaa mennä oman mukavuusalueensa ulkopuolelle. Uudet ystävät, hyvät muistot ja hauskanpito liitettyinä yhteen ei voi mennä pieleen!

Jemina Jämsä
Rippikouluisonen

Tänään rukoilen

Odotan kesälomaa

Kesälomaan on vielä muutama viikko aikaa. Väsyttää, enkä malttaisi odottaa. Jumala, suo minulle ja läheisilleni ihana loma. Kaipaam lepoa, iloa ja yhteistä oloa.

Nainen, 47

Vesalan Riihikirkossa toteutettiin jumalanpalvelus yhteisvoimin päivittäin. Leiriläiset osallistuivat muun muassa virsien valintaan, tekstien lukemiseen ja saarnan valmisteluun.

Kohtaamiset parasta riparilla

Rippikoulu on pitänyt pintansa. Vaikka sen suosio on hieman laskenut, valtaosa 15-vuotiaista käy rippikoulun edelleen. Vesalaan kokoontuneet nuoret ovat sitä mieltä, että parasta riparilla on yhdessä oleminen ja tekeminen.

SAILA AARNIO teksti
ATTE SAURANEN kuva

Kuokkalan alueen tämän kesän ensimmäinen rippileiri Vesalan leirikeskuksesta on edennyt puoliväliin. Lämpömittari näyttää subtrooppisia lukemia. Lounas on lopuiltaan. Osa leiriläisistä suuntaa hetkeksi omiin huoneisiinsa ruokalevolle. Muutamat käyvät suorittamassa ulkoa opeteltavia tekstejä leirin ohjaajalle. Joku soittaa pianoa. Tunnelma on rento ja välitön.

Aamupäivällä on puhuttu lähetytyöstä, seuraavaksi ruvetaan valmistelemaan tämän päivän jumalanpalvelusta, jumista. Leiriläiset saavat valita itselleen mieleisen tehtävän.

Liturgiryhmä lukee päivän tekstit, virsi-porukka valitsee virret ja psalmit, suntioryhmän vastuulle kuuluu laittaa kirkko kuntoon. Saarnaa, esirukouksia ja synnintunnustusta varten kootaan omat tiimit.

Virsi-ryhmä kokoontuu pianon ympärille kanttori **Sirpa Lampisen** kanssa.

– Tänään juhlietaan juhannusta eli Johannes Kastajan päivää. Etsitään ensin kiitosvirsi. Katsokaapas virsikirjasta sellaisia, niitä on 135:sta eteenpäin, hän kannustaa.

” Kaikkien kanssa on tullut juttuun, ja leiri on vastannut odotuksia.

– Ai sivunumero? yksi ryhmäläisistä tarkentaa.

– Ei, kun virren numero. Virsistä ilmoitetaan aina numero, koska eri painoksissa voi olla eri sivunumerot, Lampinen opastaa.

Myös muut virret saadaan valittua helposti.

Muutkin ryhmät saavat tehtävänsä valmiiksi, ja jumis on valmis alkamaan Vesalan kauniissa Riihikirkossa. Alttaria koristavat

kynttilät ja tuoret luonnonkukat. Lampisen harmonilla säestämä *Taas kukkasilla kukkulat* -alkuvirsi istuu asetelmaan täydellisesti. Ryhmät suoriutuvat tehtävistään hienosti.

Erityisesti mieleen jäävät leiriläisten omakohtaiset synnintunnustukset ja esirukoukset: pyydetään anteeksi yöllistä melua ja toivotaan hyviä kelejä loppuleirille.

Johanna Siikin, Emma Korkeamäen ja Iina Rissasen kokemukset leiristä ovat hyviä.

– Oppitunnit ovat olleet kivoja. Samoin päivittäin järjestetyt olympialaiset, joissa tehdään erilaisia tehtäviä ryhmissä, kertoo Siikki.

– Ekana päivänä maattiin selälään maassa, ja jalkojen päälle laitettiin vesivati. Sitteen piti ottaa kengät pois ilman, että vesi kaatuu päälle, Korkeamäki kuva.

Mukavinta on tyttöjen mukaan ollut hyvä yhteishenki.

– Kaikkien kanssa on tullut juttuun, ja leiri on vastannut odotuksia, toteaa Siikki.

– Täällä on ollut yllättävän rentoa. Luulin, että olisi ollut tiukempaa, Korkeamäki jatkaa.

Hankalimpana asiana he pitävät ulkoläksyjen, erityisesti uskontunnustuksen opettelua. Tehokkaimmaksi tekniikaksi on osoittautunut tekstin lukeminen puhelmalta ja puhuminen pätkä kerrallaan ääneen.

Rippileirin merkitys tiivistyy tyttöjen mielessä konfirmaatioon.

– Pääsee ripille ja tulee juhlat, he toteavat.

Siikillä ja Korkeamäellä on herännyt leirillä myös kiinnostus lähteä isokoulutukseen.

Emil Hagman ja Salla Kukkonen ovat ensimmäistä kertaa isosena. **Jenna Valkeiselä** on kokemusta tehtävästä useammalta kesältä. He lähtivät isokoulutukseen omien hyvien riparikokemusten ja muiden isosten innostamina.

Iosten vastuulla on muun muassa aamuhierätyksen, raamisryhmien pitäminen ja il-

taohjelman suunnittelu. Kuokkalan alueen ripareiden erityispiirteisiin kuuluu, että herätykset tehdään eri teemalla joka aamu.

– Isoiset puukeutuvat teeman mukaisesti ja herätykseen valitaan siihen sopivaa musiikkia. Hevipäivänä puukeuduttiin mustaan ja soitettiin raskasta musiikkia. Urheilupäivänä meillä oli pelipaidat ja jääkiekkomusaa, kuvaa Valkeinen.

Uudet tuttavuudet on ollut isosten mielestä leirin parasta antia.

– On ollut hienoa tutustua ihmisiin, joita en ole aiemmin tavannut, mainitsee Kukkonen.

Vilkkaiden leiriläisten rauhoittaminen on tuntunut paikoitellen haastavalta.

– Raamisryhmien pitäminen on ollut välillä herkalaa, mutta olemme saaneet apua suunnitteluun ohjaajilta, toteaa Hagman.

– Tällä leirillä on ollut tekemistä, että porukan saa kuuntelemaan, jatkaa Valkeinen.

Yksi riparin ohjaajista, kesäteologi **Mikko Salo** myöntää, että leiri on ollut haastava.

– Nuorilla on ollut hankaluuksia keskitymisessä, mutta porukka on ryhmäytyntynyt koko ajan paremmin, ja yhdessä oleminen on löytynyt.

Erityisesti jumiksen valmistelussa on ollut hyvä henki.

– On ollut yllättävää, että riparilaiset voi laittaa suunnittelemaan saarnaa, ja sieltä tulee oikeasti hyvää tekstiä, Salo kertoo.

Rippileiri on hänen näkemyksen mukaan iso kulttuurinen siirtymäriitti Suomessa.

– Sinä vuonna, kun täyttää 15, käydään ripari, on juhlat, ja vanhemmat, sukulaiset ja kummit muistavat. Se on monelle hieno kokemus. Leiriltä jää mieleen tapahtumia ja se, minkälainen yhteishenki siellä oli.

Salolle hienointa rippileirillä on nähdyt leiriläisten kehittyminen.

– Haluan antaa heille mukaan kestävää evästä elämään. On palkitsevaa, kun huomaa, että yleinen ihmisenä oleminen ja toisten kohteileminen kehittyvät leirin aikana ja sen jälkeen. Erityisen hienoa on huomata ja aavistaa se, miten monen suhde Jumalaankin syvenyy riparilla.

Lehtisaari on erityisen tärkeä paikka Lambergin pariskunnalle. Tuttu punainen saunarakennus seisoo yhä vankasti paikallaan.

Erkki Lamberg ja Sirkka Liisa Seriola Lehtisaarella kesällä 1964.

Pariskunta Lamberg kävi kesällä 2014 muistelemassa ensitapaamista Lehtisaarella.

Rakkaus syttyi kahdesti

Jyväskylän Tuomiojärven Lehtisaarella nautitaan kesästä keskellä kaupunkia. Sirkka Liisa ja Erkki Lambergille saarella on aivan erityinen merkitys.

MINNA PALOVAARA teksti
ATTE SAURANEN,
LAMBERGIN KOTIALBUMI kuvat

Tarkkaan vaalitusta kotialbumista löytyy mustavalkoinen kuva työstä ja pojasta. Kuvan nuoret ovat asettuneet vierekkäin Lehtisaaren talon pitkän pöydän ääreen. Palmapullon sisältö on tyhjennetty, ja pojan sormi etsii kartalta sopivaa reittiä kanoottiretkää varten. Tyttö kuvassa on 14-vuotias Sirkka Liisa, silloinen Seriola, ja poika puolitoista vuotta vanhempi **Erkki Lamberg**. Pari tapasi toisensa ensimmäisen kerran tuona kesänä vuonna 1964.

– Lehtisaarella oli tänään yksi Erkki, tyttö kirjoitti illalla päiväkirjaansa.

– Kuvan tilanne ei ole jäänyt mieleen. Muistan kuitenkin ajatelleeni, että onpa kivan näköinen poika. Täytyi siinä jotain olla, kun ihastuin, **Sirkka Liisa Lamberg** muistelee. – Minulla taisi mennä pian jo rakkauden puolelle, Erkki Lamberg tunnustaa.

Nuoret kävivät samaa kansakoulua Rajakadulla, mutta juttelivat toisilleen vasta kohtalokkaan kesänä Lehtisaarella. He olivat molemmat seurakuntanuoria, jotka alkoivat viettää isolla porukalla tiiviisti aikaa yhdessä. Sirkka Liisa asui Viitaniemessä ja Erkki Nisulassa.

– Tämä oli silloin meidän seutuamme.

Soutelimme ja kalastimme Tuomijärvellä kesäisin. Tehtiin heinätyöt ja vietiin meidän perheen hevoset laiturille Viitaniemen kärkeen Schildtin kartanolta vuokratuille maille, Erkki Lamberg kertoo.

Nuoret sousivat tai meloivat Lehtisaareen saunomaan, uimaan ja pelaamaan ulkopelejä. Seurakunnan työntekijät pitivät saarella nuotioiltoja, ja silloinen kappalainen **Yrjö Sariola** oli usein menossa mukana. Oli monenlaista ohjelmaa – sekä hauskaa että harvasta.

” Se oli ihmeellinen tapaaminen.

– Viereiseen pieneen Koivusaareen ja takaisin uitiin usein. Lentopallokenttä on yhä saarella samalla paikalla. Se oli meillä ahkerassa käytössä, pari muistelee.

Lehtisaari oli siirtynyt Jyväskylän maaseurakunnan omistukseen vuonna 1949, kun eläkkeelle jäänyt kanttori **Mikko Sipponen** ja hänen vaimonsa **Aino Luovuttivat** saaren seurakunnan nuorten käyttöön. Sipposet olivat rakennuttaneet saareen komean hirsirakenteisen huvilan, rantasaunan ja muita ulkorakennuksia.

Lambergit muistavat, että saarella asui

kesäisin talonmiespariskunta perheineen pitämässä paikkaa kunnossa. He myivät pientä tarjottavaa kanttiinista ja pitivät nuorista muutenkin hyvää huolta.

” Luulin, etten enää saisi tuntea rakkautta.

1960-luvulla elettiin Beatles-aikaa, ja nuoriso kävi Viitaniemen baarissa soittamassa levyjä. The Shadows soi usein, koska se oli Erkin mielestä paras bändi. Palma-liimsaa kului. – Tukka oli takana 1960-luvulla, kun **Paul Anka** ja **Elvis** olivat pop. Beatlesien myötä tukka sai kasvaa pitemmäksi. Farkun lahkeet taiteltiin, jalkaan sujutettiin koripallokengät ja päälle puettiin maihinousutakki, Erkki kertoo silloisesta lookistaan.

Sirkka Liisa ja Erkki viihtyivät pikkuhiljaa yhä enemmän keskenään.

– Oltiin kavereita ja vähän enemmänkin.

Armeija-aikanaan Erkki lähetti kirjjeitä ja kortteja, jotka Sirkka Liisalla on vieläkin viisusti tallessa. Kun Sirkka Liisa päätyi kihloihin ja naimisiin toisen kanssa, Erkki kutsuttiin häihin valokuvaamaan.

Elämä vieri eteenpäin kummallakin omal-

la tahollaan, kunnes he tapasivat jälleen kymmenen vuotta sitten ruokakaupassa. Sirkka Liisa oli sitemmin jäänyt leskeksi.

– Se oli ihmeellinen tapaaminen, Sirkka Liisa muistaa. Olin menossa töistä ruokakaupan kautta kotiin tavallisena päivänä. Jostakin kummasta syystä Erkki tuli samaan kauppaan.

Kaupassa pari vaihtoi puhelinnumeroita ja sopi tapaamisen menneitä muistelemaan ja valokuvia katselemaan. Nuoruuden rakkaus oli jäänyt eloon sydämiin, kaikki tuntui selvältä eikä tarvinnut epäroidä. Parin häät vietettiin elokuussa 2010 Lapissa Pielpajärven erämaakirkossa. Ensi vuonna vietetään jo 10-vuotishääpäivää.

” Emme tietenkään ole enää samoja ihmisiä kuin silloin nuoruudessa.

– Tilanne oli aivan eri, kuin uuden ihmisen tapaaminen. Luulin, etten enää saisi tuntea rakkautta. Sitten Sirkka Liisa seisoi siinä edessäni ja tuttu tunne vei saman tien mukanaan, Erkki Lamberg sanoo.

– Emme tietenkään ole enää samoja ih-

miä kuin silloin nuoruudessa, vaikka toinen tuntuu pohjimiltaan tutulta. Olemme tavallaan joutuneet tutustumaan toisiimme uudelleen, Sirkka Liisa täydentää.

” Saunarakennus seisoo yhä tukevasti paikallaan.

Lehtisaaren rauhassa keskellä vilkasta kaupunkia touhutaan tuttua kesäkivaa tänäkin suvena. Vilkkaana kautena vierailijoita kertyy pitkälti yli 8 000, osa heistä kaukaa tulleita matkailijoita. Saarella voi kuunnella aaltojen lipatusta, seurata lintujen pesintää ja toisinaan saattaa päästä näkemään hirviäidin uimassa vakaasti ohi vasaoneen. Ohjaajat soutavat väkeä saareen ja takaisin Viitaniemeen. He huolehtivat, että sauna ja grilli käyvät kuumina ja pihapelit pääsevät kovaan käyttöön. Toimielias päivä päätetään yhteiseen iltahartauteen.

Saaren entisistä rakennuksista on jäljellä enää sauna, koska saaren talo tuhoutui tulipalossa kesällä 2016. Myös puustoa on harvennettu. Tuomiojärven rannat ovat nykyisin rakennetut, mutta vielä 1960-luvulla erottui vain vesitorni. Kortteihin ei ollut vielä olemassa.

– Tutun tuntuinen paikka tämä kuitenkin on. Saunarakennus seisoo yhä tukevasti paikallaan ja toiminta jatkuu, Lambergit toteavat.

Pariskunta tietää, että vanhassa kaveriporukassa syntyi ainakin yksi toinenkin elämän mittainen rakkaus. Kukapa arvaa, keiden sydämet Lehtisaari saa tänä suvena sykkimään.

Tiesitkö?

Lehtisaaren kesäkoti

- Mauri ja Aino Sipponen lahjoittivat saaren Jyväskylän maaseurakunnalle 1949.
- Päärakennus tuhoutui tulipalossa kesäkuussa 2016.
- Kaupunkilaisille avoin kesämökki, jonka toiminta on osa Jyväskylän seurakunnan nuorisotyötä.
- Saari on avoinna 11.8. asti sekä 17.–18.8. ja 24.–25.8.
- Päätösmessussa 11.8. musiikista vastaa Gospel Covertajat.
- Lue lisää: jyväskylänseurakunta.fi/lehtisaarenkesakoti

Iisak Liukko (vas.) ja Tapani Vaahervaara katselevat kun Pasi Toivola tempaisee kiekon lentoon.

Mitä sieltä laukusta löytyy?

Kun **Tapani Vaahervaara**, **Iisak Liukko** ja **Pasi Toivola** lähtevät frisbeegolf radalle, mukaan tarttuu usein henkilökohtainen kiekko-laukku. Vilkaistu laukkujen sisältöön kertoo, että kaikilta löytyy yli kaksikymmentä erilaista kiekkoa, vaikka radan läpikäymiseen riittää kaksikolme peruskiekkoa.

Kiekkojen suurimmat erot löytyvät lentonopeudesta ja kantamasta. Putterilla, joka on hitain ja vakain, voi tehdä lähes kaikki frisbeegolfissa tarvittavat heitot.

– Kun pitää bägissä hyvän kokoonpanon, voi lähteä mille radalle tahansa. Silloin ei tarvitse joka kerta erikseen miettiä, mitä kiekkoja radalla tarvitaan, Liukko summaa yhteisen kokemuksen.

Frisbeegolf koukutti kertalaakista

Tapani Vaahervaara on harrastanut frisbeegolfia kolmisen vuotta. Facebookin kaveriporukalle tehty päivitys radalle lähdistä poikii usein paikalle sekalaisen seurakunnan lajin harrastajia.

HEIKKI IMPIÖ teksti
ATTE SAURANEN kuva

Useita päiviä kestäneen sateen jälkeen ensimmäiset auringonsäteet pilkahtavat esiin pilvien raosta. **Tapani Vaahervaara** ja **Iisak Liukko** kaivavat frisbeegolfkiekot esiin laukuistaan. Kauempana metsikössä hämmöttää radan ensimmäinen kori. Liukko on harrastanut lajia kymmenen ja Vaahervaara kohta kolme vuotta.

– Tämän piti olla välietappi matkalla kohti muita liikunnallisia tavoitteita. Ensimmäinen heittokerta lisäkin johdolla puraisi kuitenkin

niin paljon, että piti mennä ostamaan oma ensimmäinen kiekko, Vaahervaara muistelee.

– Minullakin se oli menoa jo heti ensimmäisestä kerrasta, täydentää Liukko.

Puolessa välissä rataa kaksikko saa täydennystä **Pasi Toivolasta**, joka on harrastanut lajia viitisen vuotta. Kolmikko ei ole koskaan aiemmin heittänyt tällä kokoonpanolla, vaikka he tuntevat toisensa hyvin.

– Tapsalla on oma Facebook-kaveriryhmä. Siellä hän ilmoittelee, milloin on lähdistä radalle. Mukaan lähtevät ne, jotka kulloinkin pääsevät, Liukko kertoo.

– Tapsa oli aikoinaan bassonsoiton opettajani, sitä kautta tutustuttiin, Toivola muistelee.

– Pasi on vastaavasti opettanut minulle paljon tästä lajista korvauksena siitä, että tein hänestä täydellisen basistin, Vaahervaara nauhahtaa.

Pieni nokittelu keventää tunnelmaa ja luo pelihuumoria tuttujen kesken, silti Toivolan paitaan printrattu teksti kertoo olennaisen pelin hengestä: Team spirit. Todellisen vastustaja on rata, eivät toiset heittäjät.

– Tämä on leppoisa laji. Kavereita kannustetaan, vaikka he pärjäisi-

vät paremmin kuin itse, Vaahervaara toteaa.

» Tämä on leppoisa laji. Kavereita kannustetaan, vaikka he pärjäisivät paremmin kuin itse.

– Suhtautuminen toisiin pelaajiin on lajin hienous. Toista ei tarvitse edes tuntea, kun yhdessä heittäminen onnistuu, Toivola tiivistää.

– Olen saanut lajin kautta monta kaveria. Ollaan kohdattu sattumalta heittopaikalla ja lähdetty seuraavallakin kerralla heittämään, ja sitä seuraavalla, Liukko summaa.

Frisbeegolftratoja löytyy Jyväskylästä reilu tusina. Luonnossa liikkuminen on olennainen osa lajin viihdytystä. Toivolan mukaan lajin harrastajalle riittää, jos vain näkee jossakin korin. Rata syntyy hetkesä, vaikka parkkipaikalle.

– Kiekon lento on yksinkertaisesti niin kaunista katseltavaa, silloin kun se harvoina kertoina lentää just niin kuin on tarkoitettu, Liukko toteaa.

Elämästä

Järjestöaktiivi Milla on helposti lähestyttävä

HEIKKI IMPIÖ teksti ja kuva

Olen **Milla Pitkänen**, 27. Olen syntymäkuuro ja ainoa viittomakielinen suvussani. Kun tuli aika aloittaa peruskoulu, muutimme Hyvinkäältä Helsinkiin, koska siellä sai opetusta viittomakielellä. Lukion kävin puolestaan Mikkelissä.

Nyt opiskelen Jyväskylässä jo toista kertaa. Ensimmäisellä kerralla suoritin täällä merkonomiopintoja, jotka viimeistelin työharjoitteluineen Helsingissä. Muutaman vuoden mietinnän jälkeen aloitin Jyväskylän yliopistolla suomalaisen viittomakielien opiskelun. Yliopis-

tolla opiskelee paljon kuuroja, ja se luo osaltaan yhteenkuuluvuuden tunnetta. Osallistun aktiivisesti monenlaiseen viittomakieliseen järjestötoimintaan paikallisesti ja valtakunnallisesti.

Tällä kertaa olen viihtynyt Jyväskylässä hyvin. Olen oppinut tykkäämään kaupungista ja erityisesti sen luonnosta.

Kun olen saanut opiskella kuuroille tarkoitetuissa kouluissa, minua mietityttää nykyinen kehitys. Nykysuuntauksen mukaan kaikki erityistarpeita omaavat oppilaat voivat osallistua yleisopetukseen

omassa lähikoulussaan. Pahimmillaan se voi tarkoittaa luokan ainoalle kuurolle sitä, että vertaistukea ei ole saatavilla eikä viittomakielellä tapahtuvaa opetusta eli opettaja ei välttämättä osaa viittoa. Minusta kaksikielisyyden tukeminen on tärkeää.

Viittomakieli on aivan oma itsenäinen kielenä ja päinvastoin kuin yleisesti luullaan, sen oppiminen tukee myös puhutun kielen omaksumista. Kielenkehitys voi myös viivästyä, jos se aloitetaan liian myöhään.

Olen tyytyväinen elämäni ja nautin matkustelusta ja kavereiden

kanssa olemisesta. Rakastan eläimiä. Olen harrastanut ratsastusta lähes kymmenen vuotta.

Olen omasta mielestäni helposti lähestyttävä ja pohdiskelija. Ajattelen paljon elämää ja elämän tarkoitusta. Mietin, onko minulle tarkoitettu jotakin erityistä, ja tuleeko se jossain vaiheessa esille. Tämä selvitystyö jatkuu edelleen.

Kun parin vuoden kuluttua saan maisterintutkinnon suoritettua, yksi tulevaisuuden vaihtoehto voisi olla opettajan työ. Haluaisin tarjota lapsille sitä hyvää, minkä aikoinani sain itse kokea.

Milla Pitkänen nauttii matkustelusta. Australia on yksi hänen suosikkikohteistaan. Vaikka viittomakielet eroavat toisistaan eri maissa, niiden visuaalisuus on yhdistävä tekijä. Pitkänen kokee tullessaan viittomakielellä ymmärrettäviksi myös ulkomailla.